

Ty!

Z hlubin pranálady
v kruzích šířené pro jinde než tady
vynořila se ruka s kamenem,
úplně tam trčela, otázka, kde jsem ho lámal.

Ruka je tvá, úchopy sveřepé,
přesto palicemi něhy kámen rozbíjíš
a svět zalévají zvukové vlny, mé srdce zas tepe.

Pak do těch vln
koupat se přijdou tucty žen.
Polonahé je necháš bloudit po kluzkých skalách,
zatímco sebe zorientuješ tak, abys ústy padala do měkkého.

A stihneš jimi umlčet svíčku,
když jak vykřičník ztopořený plamen
neurvale káže:

Ty! Ty sama znáš odpověď,
kde muži lámou kámen –